EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Ferran Sardans | Actualitzat el 26/02/2020 a les 13:00

«He acompanyat centenars de persones en el seu procés d'establiment a Manresa»

D'AQUÃ• I D'ALLÃ€.Â Jamaa Mbarki. Berkan (Marroc).

Em dic Jamaa Mbarki el Bachir i vaig néixer l'any 1970 a Berkan, una ciutat del nord-est del Marroc, a l'est del Rif, prop de la frontera amb Algèria. És una ciutat una mica més gran que Manresa, amb molta població rural. De fet, jo vivia al camp. I va ser una sort, perquè l'escola rural estava a trenta metres de casa. Soc el petit de deu germans, cinc nois i cinc noies, i com que cap d'ells havia passat de l'educació primària el meu pare va pensar que no calia que hi anés: «Si els altres no ho han aprofitat, tu tampoc ho faràs», em deia. Però tot i això vaig decidir anar-hi i, un bon dia, el professor va proposar al meu pare d'apuntar-me oficialment. I ho va fer. Amb setze anys vaig entrar a la Universitat. En teoria s'hi entra amb divuit, però a quart de primària el professor li va dir al meu pare que si es comprometia a apuntar-me a una escola a la ciutat de Berkan, em faria passar de tercer a cinquè directament. Vaig començar a estudiar a la Facultat de Dret a Oujda, una ciutat de mig milió d'habitants que es troba a uns quinze quilòmetres a l'oest de la frontera amb Algèria i a uns seixanta quilòmetres al sud del Mediterrani. A la Universitat, ja se sap, coneixes gent més gran, idees, principis, valors... Em vaig començar a relacionar amb moviments comunistes i vaig participar en diverses vagues. Una d'elles la recordo perfectament: un dia un professor ens va convocar a un examen sorpresa el dia que nosaltres havíem organitzat vaga i ens va suspendre a tots els que no hi vam anar, més de la meitat de la classe. Era la primera vegada que suspenia. Estava a la Universitat gràcies a una beca, perquè la meva família no m'ho podia costejar. I suspendre em va costar perdre la meitat de la beca, que passava a ser insuficient per cobrir el cost.

Aquell estiu, amb divuit anys, necessitava estalviar diners per poder sufragar l'any següent. Un germà meu, el Mohamed, estava vivint a Gavà, i vaig proposar-li de venir cap a Catalunya fins al setembre i treballar amb ell al camp, a Sant Boi i Viladecans. Li va semblar bé i vaig arribar a principis de juliol del 1988. Van anar passant els mesos i sempre dèiem, amb el meu germà, «el bitllet de tornada ja el comprarem demà». Érem molts pocs marroquins aleshores a Catalunya i que jo estigués aquí al meu germà li agradava. No el feia sentir tan lluny de casa. Aleshores, a Gavà vaig conèixer la meva dona -amb qui tenim dues filles- i vaig optar per quedar-me aquí. El seu pare treballava a Manresa i em va buscar feina amb ell de manteniment al mercat municipal. El 1992 ens vam establir a Manresa i el 1995 ens vam casar. El 2000 vaig entrar a treballar a l'Ajuntament fent tasques d'auxiliar d'equipaments i d'administratiu de recursos humans. Al cap de set anys vaig començar a ser el delegat de Comissions Obreres al comitè de l'Ajuntament de Manresa. El 2008, el nou govern municipal buscava un agent d'acollida i com que ja coneixia la casa -parlo sis llengües i tenia experiència en processos d'acollida- van decidir agafar-me a mi.

He acompanyat centenars de persones en el seu procés d'establiment a Manresa. Aquesta feina m'ha permès acumular molta experiència, que he acompanyat de formació en l'àmbit de la nova ciutadania i l'acollida, així com en l'àmbit de l'estrangeria. Des del 15 de maig del 2019 sóc regidor de Nova Ciutadania i Cooperació i Regidor d'Habitatge a l'Ajuntament amb ERC, partit en què milito des de fa uns quants anys. A la ciutat hi ha 108 nacionalitats, cosa que significa una riquesa increïble de cultures. Treballo per una ciutat democràtica i justa i per sembrar sentiment d'estima a Manresa, que és i serà una ciutat de pau i convivència.